

Олексій Полосін

Казки

Бурулька

Весна. Хоч вночі ще мороз господарює навколо, але зранку виходить сонечко і прогріває землю, а вдень так гріє на сніг, який покрит дахи будинків, що він починає стікати вниз. Краплі снігової води бажають стекти на землю, але мороз хапає їх і робить з них крижинки. І таке трапляється, що крижинки злипаються, а з них витворюються звисаючі з дахів крижані стовпчики, які ростуть не вгору, а вниз. Такі стовпчики називають бурульками. Про одну з них я тобі і розповім.

Якось вранці сніг почав стікати з даху, а мороз перетворював краплинки у кригу — з'явилася нова бурулька. Сонечко освітлювало її своїми ранішніми промінчиками і вона виблискувала різними кольорами веселки. Це тішило бурульку.

— Дивіться, яка я гарна! — захоплено вигукувала вона. — Я товстенька і прозора, бо моя водичка з чистого снігу.

— Не поспішай, маленьке хвалько, — казала стара, товста буруля, що висіла поруч. — Почуємо що ти скажеш після обіду.

А маленька бурулька нічого не чула і захоплено хвалилася, пишалася собою.

Час ішов. Вже минув ранок, полудень. З обіду почало припікати сонечко.

— Ой, що це? — забідкалася бурулька. — Мені вже парко, я не втримаюсь і почну танути!..

І дійсно, через деякий час вона почала стікати краплями. Так бурулька почала плакати і нарешті зрозуміла слова бурулі — сусідки, які та казала вранці.

— Пробачте, будь ласка, тітонько! — Звернулася бурулька до сусідки. — Я була неправа, бо загордувала. Мені соромно. Але ж яка я була гарненька вранці. А зараз, — дивіться! — стала зовсім тонкою і такою, що й малий вітерець може мене зламати і скинути на землю.

— Не засмучуйся, дитинко, — сказала мудра буруля. — За ніч та зранку завтрашнього дня ти знову потовстішаєш і станеш подібною до мене. Така у нас робота — товстіти та худнути, а одного разу зовсім зникнути, але не безслідно, як ось ти зараз. Подивися вниз. Крапля з тебе впала на землю, за нею друга, третя. Створилося маленьке озерце з чистої водички. З нього залюбки нап'ються горобчик, ворона і кицька, песик та інші. Цієї води їм вистачить, щоби вгамувати спрагу. Господь, який створив світ і все в ньому, через тебе зробив вкрай важливу для них справу — допоміг їм

напитись.

— Дякую, добра буруля, — відповіла бурулька. — І вже по іншому почала сприймати світ навколо себе.

Надійшла ніч. Бурулька почала товстішати, бо стала мерзнути.

— Що ж, моя дитинко, — промовила матуся — бурульку нікому прикрити теплою ковдрою. А ти, золотце, заплющ оченята, зігривайся і засинай. Я тобі заспіваю колискової... Спи спокійно! Господь і моя любов тебе оберігає!..

Ведмедик

— Засинай, моє золотце! — сказала мама Катрусі. — Всі маленькі дітки вже сплять!

— Матуся! — попросила доня. — А розкажи мені, будь ласка, якусь казку. Мені це подобається, і я швидко засинаю.

— Та, я тобі наче розповіла всі ті, що знаю!

— А ти придумай щось цікаве.

— Тоді, доню, вмощуйся зручніше і слухай!

Катруся лягла на бочок і почала уважно слухати.

— У великому лісі були собі ведмідь з ведмедицею та маленьким синочком Мишком. Добрий був ведмедик, лагідний, але надто

захоплений: інколи як зацікавиться чимось, то про все забуває і тому потрапляє у різні неприємності. Так було і цього разу. Гуляв ведмедик біля своєї барлоги і раптом відчув, що запахло медом. Що таке мед, він вже знав. Знав також, що мед виробляють дикі бджоли і живуть вони високо у дуплах дерев. Не раз батько приносив мед. Як він його брав у бджіл, Мишко не розповідав, а йому строго наказав, щоби й не думав лізти за медом сам. Коли виросте Мишко, батько обіцяв навчити добувати мед.

Мишко пам'ятав татову заборону, але ж меду вдома так давно не було! А тут так смачно пахне!

— Піду хоч подивлюсь, звідки пахне, — подумав Мишко і побіг поміж деревами.

Раптом пахоші зникли. Мишко зрозумів, що пробіг повз те місце, де є мед, і повернувся трохи назад. А ось на дереві він побачив дупло, звідки й пахло медом. Дупло було, як показалося Мишкові, не так вже й високо. Ведмедик думав, що ж йому робити: лізти за медом, порушуючи татову заборону, чи повернутися ні з чим до своєї барлоги?

— А я не признаюся татові, що лазив до бджіл! А якщо я не розкажу, то звідки він та мама дізнаються? — вирішив ведмедик і поліз на дерево. Добравшись до дупла, Мишко засунув туди лапу, аби дістати мед. Але ж він не знав, як це треба робити, тому тільки розізлив бджіл. Мишко зачепив

десь у дуплі лапою меду та покуштувати не встиг: цілий рій бджіл вилетів з дупла і давай дзижчати біля вух, кусати за ніс та інші місці, де могли дістати. Ведмедик відбивався від бджіл, як міг, через що не втримався на дереві і гепнувся вниз. Трохи відбігши від дерева, коли бджоли перестали його переслідувати, Мишко сів на пеньок і заплакав від болю і від того, що так і не поїв меду.

— А чого ж ти, синку, сидиш тут і плачеш? — почувся голос тата-ведмедя.

— Та ось біг, впав і забився — збрехав Мишко. Він все ще гадав, що тато не визнає про його невдале полювання на мед.

— Ото ж я йду і бачу маленькі ведмежі сліди від дерева у якому живуть бджоли. І подумав, що це твої сліди, бо поблизу, крім тебе ведмежат немає.

Мишко хотів ще раз збрехати, але знаючи татову суворість вирішив признатися:

— Пробач, тату, Я лазив на дерево, але нічого не зміг зробити, тільки й того, що вимазав лапу медом.

— Саме по твоїх слідах, синку, — суворо проказав тато. — По тому, що пахли медом, я з догадався, що ти лазив до бджіл. Ти порушив мій наказ і хотів утаїти це. Але знай, що ніякий поганий вчинок не можна сховати від нас з мамою. Ти залишиш сліди, і рано чи пізно будеш викритий у поганому та покараним. Але за те, що маєш

мужність признатися, я тебе прощаю. Ти забився, то сідай мені на спину і я доведу тебе до дому.

Ведмедик всівся на широкій татовій спині і, наче на коні, доїхав до барлоги, а там на нього і тата чекала мама, Вона стривожилась, побачивши, що Мишко кульгає, але швидко заспокоїлась. Бо хіба бувають діти, які не бігають і не замуззуються чи не забиваються? Щоби не турбувати маму, тато промовчав про Мишкову пригоду.

Скоро мама запросила тата і Мишка вечеряти. І які були здивування і радість ведмедика, коли він побачив на столі мед! Виявляється, що тато приніс мед, а лише потім пішов шукати зниклого сина.

...Катруся уявила собі ведмедика обліпленого бджолами, падаючого з дерева, і їй було шкода Мишка. Але вона пам'ятала і мамині розмови про те, що той, хто зробив шкоду, обов'язково залишає якісь сліди, і по них буде безперечно викритий. Інакше не буває, тому краще зразу признаватись. Тато та мама завжди вітають щирість.

А коли зробиш комусь добро, то теж залишаєш слід у пам'яті того, кому допоміг. Про це можна і промовчати. Люди самі розкажуть батькам, а ті будуть пишатись нею...

Катруся тихо засопла, засинаючи. Мама всміхнулася, ласкаво погладила доньку по голівці і сказала:

— Рости, моя пташко! Спи спокійно, хай тебе

нічого не тривожить! Я помолюсь перед Ісусом. Він любить тебе і нас з татом. Слава Богу!

Мама ще казала молитву, а Катрусі вже снилися веселі і красиві сни...

Кольоровий горобчик

Одного літнього дня горобчик пролітав повз балкон, де художник малював натюрморт. Раптом з його рук вислизнула палітра — дощечка, на якій художник розмішував фарби, і впала на горобчика. Вона не прибила його, а тільки замастила фарбою крила.

Горобчик хотів гратися з іншими горобчиками, але ті проганяли його і глузували з його незвичного вигляду. Йому було самотньо, до того ж, настав грудень — перший із зимових холодних місяців. Горобчик ще не знав про морози, але чув від дорослих, що морози — це не тільки холодно, а й голодно і небезпечно для життя. Раптом на дзьобик горобчика впало щось схоже на тополиний пух, але більш важке і холодне. Не встиг він це скинути, як воно перетворилось на краплинку води і стекло донизу. Так горобчик вперше зустрівся зі сніжинкою.

За мить на горобчика впала друга сніжинка, третя, п'ята і т. д. Він увесь покритися снігом.

— Ой, ой! Як холодно і сиро! — раптом почув

горобчик тоненький писк. Він повернув голову і застиг від здивування: на камінці був метелик. Горобчик згадав початок весни та літо, коли найцікавішим для нього було полювання на метеликів. Він скльовував їх з листочків та квітів. Але найбільшу насолоду горобчик отримував тоді, коли влучно хапав їх у польоті. Призвичаїтися і збити метелика на льоту — вищий пілотаж для птаха. Тієї пори горобчик віддав би десяток жирних хробаків за одного літаючого метелика.

О-о, диво! Поруч сидів справжній метелик. В цю пору року? Неймовірно!

— Ти хто такий? — запитав горобчик.- І звідки взявся на початку зими? Твої ж друзі давно сплять під листочками чи під корою дерева.

— Я — Махаон! Дуже рідкий і красивий метелик, — гордо відповів той.

— Дівчинка, моя господиня, виростила мене і тримає у спеціальному прозорому будиночку. Там завжди тепло і світло, вдосталь їжі. Інколи мене випускають політати по кімнаті. Але цього разу я вилетів крізь квартиру на вулицю. Хіба ж я знав, що тут холодно і сиро? Хочу повернутись у свій будиночок, але не можу й поворухнутися. До того ж крильця змокли, і я вже не злечу. Пожальві горобчик метелика. Він навіть забув, що це здобич, бо у нього виникло невідоме до цього часу бажання захистити слабшого. Краєм ока він побачив, що

кольори на його крилах подібні до кольорів на крильцях метелика. Наче один художник розмальовував метелика і птаха. Горобчику стало дуже приємно. Він скакнув ближче до метелика і прикрив його крилом. А сніг падав і падав... І горобчик перетворився на снігову кульку. Та все ж із задоволенням слухав метелика.

— Не переймайся тим, що ти не такий, як всі, що ти кольоровий, — сказав метелик. — Мої крильця теж кольорові. Хлопчики-горобчики виростуть разом з тобою і забудуть, що ти був колись кольоровим. Спливе час, і фарба на твоїх крилах потьмяніє та змиється. Але залишиться найважливіше, що є у тебе, — твоє добре серце. Горобчики, які зараз сміються над тобою, змінять свою думку і стануть твоїми справжніми друзями. Я поважаю тебе і вірю, що ти допоможеш мені повернутися до мого будиночка. Горобчик подивився на вікна будинку і побачив, що квартира відчинена тільки на другому поверсі. Ймовірно, що саме з цього вікна і вилетів метелик.

— Лізь під моє крило, міцно тримайся за пір'я, я понесу тебе, — сказав горобчик.

За мить він влетів кризь квартиру в кімнату, де сиділа дівчинка і плакала. Побачивши горобчика, вона була вкрай здивована.

— Привіт, дівчинко! — зацвірінькав він. — Чого так гірко плачеш?

— Як же на плакати, коли я не вгледіла і втратила найцінніший скарб — метелика Махаона. Інколи я випускаю його з будиночка, де він живе, аби політав по квартирі, але перед цим закриваю всі кватирки. А зараз не помітила, що одна з них відчинена, і він вилетів на двір. У таку лиху погоду бідний метелик неодмінно загине.

І дівчинка знову заплакала. Та з-під крила горобчика вилетів метелик і сів на ніс дівчинки. Та завмерла від несподіванки. Її радості не було меж!

...Минув час. Настали голодні холодні дні. Але на вікні дівчинки завжди була повна годівничка для нашого горобчика. А коли він замерзав, то підлітав до кватирки і відігрівався теплим повітрям, яке віяло з квартири крізь прочинену кватирку. З того дня кватирка ніколи не зачинялась, окрім тих хвилин, коли дівчинка випускала політати Махаона. Тоді метелик сідав на скло вікна, а горобчик на підвіконня. Вони раділи один одному і перемовлялись.

Кульбабка

Довго лежало зернятко в землі. Може тільки з осені до весни. Але йому казалось, що занадто довго, бо не знало що є рік і пори року: весна, літо, осінь та зима. Але одного разу зернятко відчуло, що земля стала теплою. Воно знало, що лежить тут аби

рости і почало пускати паросток вгору, бо чекало на щось інше ніж тільки земля навкруги.

І дійсно. Коли паросток вийшов з землі і трохи підріс, то пересвідчився, що тут набагато краще ніж було раніше. Воно побачило сонечко, відчуло на собі вітерець.

Поруч паростка були такі ж зелені паростки але різні: і зовсім тоненькі, які прогиналися під вітром мало не до землі, трохи товсті і пружні, але з таким круглим стебельцем як він поруч не було нікого.

Сусіди виявилися паростками різних трав чи навіть кущів та дерев. Всі вони вийшли з землі перший раз і ніхто не міг сказати паростку з зернятка якої рослини він росте. Паросток вирішив чекати слухного часу, аби у когось розпитати про себе.

Минуло небагато днів. Травички, кущі укріпилися. Вже не так прогиналися під вітром. Певніше почав відчувати себе і пагінець. На верхній частині паростка виросла кулька. Потім вона розкрилася і всі побачили квітку з яскраво жовтими багато численними м'якими пелюстками.

— Ой, яка ви гарна! — шанобливо казали пагінці трав, що росли поруч — Ви — окраса нашої галявинки!

Паростку було приємно це чути і він гордо витягнувся назустріч ранішньому сонечку.

— Оце вже дійсно настала весна!
Кре-ке-ке! — пострекотала сорока, яка присіла
відпочити на гілячку дерева, що росло поруч. —
Кульбабко, доброго ранку!

Паросток спочатку не зрозумів, що
звертаються саме до нього, але коли до цього
привітання приєдналися інші травички, то зрозумів,
що звати його кульбабкою і у нього є право бути
пошанованим через жовтогарячу корону на голові.
Так! Він — кульбабка, якщо так думають інші.
Адже приємно бути у центрі уваги, якщо ти такий
один!

Цілий день тішилася кульбабка своєю
значимістю і неповторністю, бо не бачила навколо
себе подібних.

Та сталося не так, як бажалося! Наступного
дня ті паростки, яких кульбабка вважала за
травички, розкрили свої кульки і вся галявина
засіяла безліччю кульбабок. З зеленої вона стала
жовтою. Тепер травички шанували не тільки нашу
кульбабку, але і інших.

Налетіли джмелі і починали пити солодкий
нектар з цих квітів. З'явилися дівчатка, які почали
зривати кульбабки і плести, а потім надівати собі на
голову віночки з кульбабок. Та Бог зберіг нашу
кульбабку і вона залишилася далі рости і дозрівати
на рідній їй галявинці.

— Я ще раз вітаю тебе, кульбабко!

Кре-ке-ке! — знову пострекотала сорока — яка пролітала над галявиною — у тебе сьогодні справжня королівська корона!

Кульбабка ще не знала, що замість жовтогарячої корони, вже мала білий пух з дрібними зернятками на кінці кожної пушинки. Але вона була вдячна за увагу до неї такої відомої пташки, як сорока.

Недовго гордувала кульбабка новою короною. Одного разу подув сильний вітер і кульбабка побачила, як з її голови по одній зриваються пушинки і розлітаються урізнобіч.

— Ой. Що це таке! — злякано промовила кульбабка. — я мала такий пишний і гарний головний убір, а ось-ось зовсім стану лисою! Що ж це за нещастя? За що мені таке?

— Радій, а не плач з того! — відповів горобчик. Який шукав щось поклювати серед трави — Ти дала життя багатьом кульбабкам, як колись це зробила для тебе інша. Так, як і ти, зернятка впадуть на землю, засипляться пилом. Пролежать зиму, проростуть і у тебе з'явиться набагато більше таких як ти чудесних весняних квіток.

— Горобчик цвірінькнув і полетів далі.

Кульбабка була вдячна горобчику за його пораду і продовжувала жити серед таких як вона.

...В хаті все затихло, прийшов час укладатись

спати. Всі маленькі діти налаштувалися дивитись чудові сни.

Спи! Бог і моя любов тебе оберігають!

Маленький мандрівник

Між кущами смородини у затінку лежало зо два десятки курячих яєць. Курка відклала їх потай від своїх господарів і ось вже два тижні, як вигривала їх своїм тілом, дбайливо перегортаючи дзьобом, уважно прислуховуючись до них. Вона не пила, не їла і геть знесилилась. Інколи курка відходила на хвилинку, аби ковтнути водички чи знайти якісь зернятка. Ось і зараз вона тільки-но відійшла від яєць.

Трісь — трісь, почулося серед яєць. Одно з них розломалося навпіл і звідти виповзло мокре курчатко. За декілька хвилин воно висохло, стало схоже на клубочок з жовтогарячого пуху. Перш за все його вразило сліпуче сонячне світло. Курча прикрило крильцями очки, а коли відкрило то побачило, що сидить на купі таких же яєць, з якого щойно вилізло.

«Пі-пі! Пі-пі!» — запищало курча, гукаючи маму, але у відповідь була тільки тиша.

Мабуть воно народилося таким цікавим до всього, бо, ще не вміючи ходити, вилізло з купи яєць і почало мандрувати. Курча захотіло перш за

все побачити свою маму. Не знаючи, де шукати, воно пішло куди — не будь. Перед собою курчатко побачило травичку і багато голубих маленьких квіточок. Але одна квітка чомусь була такого кольору, як і він, тільки з червоними смужечками. Воно хотіло роздивиться цю квіточку і підійшло ближче, але квітка раптом ожила. Курча вперше побачило таке диво.

— Хто ви така? — спитало воно — Ви моя мама?

— Ні! — відповіла та — Ти — курчатко. Твоя мама — курка, а я — метелик.

— А яка вона і де її шукати?

— Ти бачиш скільки у мене ніжок, а у тебе тільки дві, як у твоєї мами. Ти більший за мене, а вона дуже велика. Була тут, але тільки — но кудись пішла. Зачекай її тут, а я полечу і коли побачу її, то скажу їй про тебе.

Метелик замахав крильцями і полетів. Курча трохи посиділо на місці, і йому стало сумно без мами. Курчатко — хлопчик вже зроду було хоробрим, але неслухняним. Тому не послухало поради метелика і все ж пішло само шукати маму. Курчатко вийшло на широку стежку, по якій господарі ходили на город. Не ступивши і кілька кроків, воно раптом побачило, як щось темне почало швидко наближатись до нього. Курчатко не знало, що це була тінь від сороки, яка хотіла

спіймати його. На всяк випадок, курча заскочило під куш і заховалося між гілками агрусу. Звідки йому було знати, що у колючі хаші сорока не полізе?

— Стре- ке-ке! — невдоволено прострекотала сорока — таке маленьке, смачненьке було — і щезло!

— Хто ви така? — спитало курча- Ви — моя мама? Адже мені сказав метелик, що у моєї мами, як і у мене, дві ніжки. Ви- велика і у вас теж дві ніжки.

— Скре- ке — ке! — відповіла сорока — вилізь з-під куща, а то я тебе погано бачу і погано чую.

Курча подивилося на сороку і подумало, що у мами не може бути такого великого і гострого дзьоба і такого скрипучого та неприємного голосу.

— Ні, Ви не моя мама! — твердо сказало курча. — Ви недобра і небезпечна. Я Вас боюсь!

— Розумнику — відповіла сорока — твоя мама — курка, а я — сорока. Стережись, бо не всі, хто має дві ніжки — твоя мама. Ти метикувате і мені сподобалось. Я політаю, роздивлюсь навкруги і коли побачу твою маму, то направлю її сюди. А ти будь слухняним і чекай тут на неї. Не йди нікуди!

Коли сорока відлетіла, курчатко заспокоїлося, посиділо пару хвилин. Сумно стало сидіти на місці, коли навколо все таке цікаве. Воно пішло далі.

Може б і повернулось до мами, але заблукало і не знало де ті яйця з-під яких воно вибралось. Вирішило іти далі навмання.

— Няв! — почуло курча позад себе.

Щось велике біле з голубими великими очима та рожевим носиком лежало на стежці.

— Яке маленьке і, мабуть, смачненьке курча! — пронявкало воно — Жаль, що господар поб'є мене, якщо я наслідуюсь з'їсти тебе. Мені наказано їсти курчат. Та нічого, у коморі мені вистачить сіреньких мишей, та маленьких шурят. Ти чого тут ходиш один?

— Пробачте, я спочатку подумав, що ви — моя мама — курка, але у Вас більше ніжок ніж у мене. А метелик сказав, що у мами стільки ж ніжок, як і у мене.

— Так, малий розумнику. У твоєї мами, як і у тебе дві ніжки, а у мене чотири, але не ніжки а лапки, та ще й кігтями. Я — кицька, і мої дітки не курчатка, а кошенята. У них теж по чотири лапки, як і у мене, та великі пухнасті хвостики.

Кіт розвернувся, аби показати хвіст, та мало не збив ним з ніг курчатка.

— Ходи здоровим, — проказав кіт — ти такий милий, що я хочу тобі допомогти. Я побігаю по саду, знайду твою маму, бо твоя мама — моя знайома зозуляста курка. Не йди звідси і чекай!

Як і раніше, курча не встояло і дві хвилини, як

зірвалось з місця і побігло. Воно дуже бажало знайти свою маму. Яке тут чекання!

Розігнавшись, воно врізалось у щось велике і волохате, а вірніше у бік собаки Рябка, який лежав у затінку своєї буди. Від несподіванки Рябко аж гавкнув, але, оговтавшись, побачив поруч себе курчатко і здивувався.

— Гав! А чого ж це ти один ходиш? Де твоя мама, братики та сестрички?

— Пробачте — сумно проказало курча — Я спочатку зрадів, думаючи, що Ви — моя мама, але ж у вас, як і у киці, багато лапок, тож Ви — не моя мама. Я виліз із яйця, мами не було, засумував, пішов її шукати та й заблукав.

— Я не курка, а пес, тому не твоя мама. Мої дітки — щенята, у них теж не по дві, по а чотири лапки і хвіст, майже такий, який ти бачив у киці. Друже! Але ж слухняні дітки чекають на мам, якщо вони і відійшли кудись. Чому ти не дочекався?

— Я чекав, але так засумував, що не міг дочекатися і пішов шукати сам. Правда, метелик, сорока, котик обіцяли привести маму, але я не міг довго стояти на одному місці і відходив. Мабуть, мамі вже повідомили про мене і вона мене розшукує.

— О, я знаю всіх їх. Вони вже як сказали, то не підведуть. Давай зробимо ось що: ти присунься до мого животика, я прикрию лапою, і відпочинь

трохи. Далі я не раджу йти самому. Я придумаю як сповістити твоїй мамі, що ти тут у мене.

Рябко обдивився, побачив, що з курника виходить півень і покликав його:

— Гей, курячий Володарю, а йди-но сюди!

Півень з острахом підійшов до Рябка.

— Подивись, до мене прибувало курчатко. Воно прийшло з саду. Чи не пропадала у тебе якась курка?

— Так! Десь зо два тижні тому пропала зозуляста, лапата курка. Ми журилися, бо думали, що її вполював лис. А я картав себе за те, що не догледів її. Мабуть, вона нанесла яйця десь у саду, і це одне — з числа вилуплених курчат.

— Кре — ке-ке! — почулося із даху хати. А про що це ви розмовляєте, півнику та песику? Розкажіть і мені, бо я до всього цікава.

— Не тільки цікава, але й любиш розносити звістки по всьому світу. — сказав Рябко — Тут до мене прибудилось курча, яке шукає свою маму.

— То ось де воно! — проскрекотала сорока. — Я ж цьому курчатку наказала чекати маму, а коли привела зозулясту курку, то його вже на місці не було. Бідна курка побігла до інших, бо всі вже вилупились...

— Саме так, зозуляста курка пропала з нашого курника, — підтвердив півень.

— Я, півнику, полечу до саду — сказала

сорока — а ти йди за мною.

Сорока опустилась вниз і повільно полетіла, показуючи дорогу півнику. Біля кущів смородини вона піднялась і злетіла на гілку.

— Десь тут ваша курка сидить на яйцях — прострекотала сорока — Мені зверху її не видно. А он йде кицька. Запитайте у неї, може вона знає де ходить курка.

— Няв! — сказала киця — іди, півнику, за мною у цю гущавину. Вона вже тут.

Півник обійшов кущ і побачив зозулясту курку — ту, яка нещодавно пропала. Курка сиділа, а з-під неї, з-під крил, вистромились дзьобики маленьких сполоханих курчат.

— Слава Богу, що це не тхір чи лис, а Ви, мій Володарю, та киця, — проквотала мама-квочка — Дітки! Не лякайтесь! Зустрічайте свого тата — найдобрішого та найхоробрішого серед усіх півнів нашого села.

Півень підійшов ближче і присів. Курчата, як зазвичай робить малеча, обліпили його з усіх сторін. Найспритніші навіть заскакували йому на спину і звідти з'їжджали, наче діти на санях з снігової гори. Всі раділи тільки журилася курка.

— Пробачте, Володарю, але я не догледіла і десь поділося одне курча. В різних місцях саду його бачили: метелик, сорока, кицька. Я й шукала там, та дарма.

— Не хвилюйся, зозуляста — відповів півень. — Воно живе і здорове спить біля Рябка. Завдячуючи песику ми і дізналися про тебе. А то журилися, думаючи, що з тобою щось трапилось лихе. Та все позаду. Нема причини сумувати, а є привід радити: всі живі — і слава Богу! Ходімо у курник!

Швидко створився цікавий ланцюжок: попереду летіла сорока і всім скрекотала, що саме вона знайшла курку. За нею поважно йшов півень, гордий з того, що знову став татом. За півнем йшла зозуляста, лапата мама-курка, а до неї тулилися жовтенькі пухнасті пискунчики — її синочки та дочки. Позаду всіх, наче вихователька у дитячому садочку, йшла киця і слідкувала, аби якесь з курчат не відстало і не загубилося.

Курчата зчинили такий галас, що розбудили нашого курчатка-мандрівника. Той зметикував, що такі, як він, — це його братики та сестрички, а поруч з ними — його мама.

Він підскочив до курки, обняв крильцями її ніжку і всівся на пір'я, що було на пальцях курки, тому її і називали лапатою. Курка ніжно погладила курчатко своїм дзьобом і пішла далі. А майбутній півник, як на гойдалці, гойдався на маминій нозі, щасливий до нестями.

Метелик та павук

Весняний ранок. Сонячна, майже безхмарна погода. Слабенький вітерець та потоки теплого повітря, що піднімалося від землі, допомагають метелику літати у пошуках поживи. Він раз по раз натрапляв на окремі квіти, сідав на них, пив нектар.

«Ура!» — захоплено вигукнув метелик, коли за деревами та чагарниками побачив галявину, вщент заповнену квітами. Такого різноквіття метелик ніколи не бачив. Від приємної несподіванки, він розгубився і втратив пильність. Метелик стрімголов полетів в сторону галявини, не бачачи нічого перед собою. Адже квіти так вабили до себе!

Раптом метелик відчув, що його лапки торкнулися чогось липкого та пружного. Оговтавшись, він зрозумів, що приклеївся до павутиння, яке між гілками так вміло замаскував павук. Жах охопив метелика.

«Стій! — сказав сам собі метелик. — Не гарячкуй! Не роби різких рухів, не махай крильцями, бо і вони прилипнуть! Треба оглядітись».

Метелик подивився навколо себе. Павутинна сітка, до якої він прилип, була наповнена тілами мушок, комах і метеликів.

«Ото влип! — подумав метелик. — Ось до чого довела моя безтурботність та неухважність. Але

ж не хочеться гинути, як вони!».

Метелик завмер і подивився вниз. Виявилось, що він прилип до павутиння тільки лівими лапками, а правими стояв на сучку.

«Є надія на порятунок,» — подумав метелик і почав поволі звільняти ліві лапки, підтягуючи павутиння до сучка.

В цей час павук, який майстерно сплів цю сітку, сидів у своїй схованці, тримаючи у лапках сигнальну павутинку. Він не реагував тоді, коли вітер рівномірно натягував сітку то в одну, то в другу сторону. Подібно тому, як рибалка стежить за рухом поплавка, павук чекав різкого натягнення павутиння, як бувало завжди, коли хтось прилипає до павутиння та намагався звільнитися.

Відчувши різкі ривки, які робив наш метелик, павук побіг по павутинню прямо на нього. Він ладен був вчинити з метеликом те ж саме, що робив з іншими бранцями: спочатку обплутати павутинням (аби не пручалися), а потім вбити. Однак, павучок зупинився, здивований поведінкою нової здобичі.

«Добродію павучку! — ввічливо звернувся до нього метелик. — Будь ласка, не поспішайте обмотувати мене павутинням, аби я хоч ще трошки міг помахати ними. І не вбивайте мене! Ви майже весь час сидите на одному місці, а я багато літаю, багато бачу, багато чую і міг би розповісти Вам

дещо цікаве».

«Добре! — відповів павук. — Я поки-що не обмотуватиму тебе і вб'ю не зараз, а пізніше. У мене зараз досить їжи і без тебе!». Павук переможно показав на всю свою здобич і промовив: «Та й як ти мертвий зможеш розважати мене цікавими байками так новинами? Як сонце буде заходити, я прийду послухати тебе. Тільки сиди і не сіпайся, не зли мене. Бо як я розізлиюся, то й тебе вб'ю». Павук розвернувся і побіг у свою схованку.

Взагалі, цей павук був допитливим. Він, навіть трохи заздрив тим, хто може вільно літати, бо й сам інколи літав на довгій павутинці від одного дерева до іншого. Ні, він не купував нитки у крамниці і не брав з маминої шухлядки. Павучок сам у собі виробляє рідину, яку і випускає. Ця рідина на повітрі густішає і перетворюються у тонку, липку нитку, до якої прилипає все, що її торкається. Павучок літав не для розваги, а за для того, аби змінити місце засідки, або знайти зручне місце для майбутньої зимівлі.

Метелик зрозумів, що своїми різкими рухами викрив себе, тому почав поволі, обережно підтягувати павутинку тільки тоді, коли вітер напинав сітку у його сторону.

Сонечко почало поволі спадати за обрій. Павучок виліз із засідки і побіг до метелика, аби послухати від нього оповідки. Той розповідав

павуку про річку, про рибу і птахів, яких той ніколи не бачив. Метелик так цікаво розповідав, що павук незчужся, як настала ніч. Він знову побіг до схованки, аби вже поспати.

Добре, що зійшов місяць. Він освітив павутиння і метелика.

«Друже! — загукав місяць до метелика. — Не гай даремно час на сон, а щось роби, аби виплутатись, доки павук спить».

«А я, — почувся тоненький голосок вітерця, — допоможу тобі, метелику. Я почну дмухати не рівномірно, а поривчасто. Ти ж тягни свої лапки с павутиння тільки тоді, коли вона випнеться у твою сторону».

Спочатку часте сіпання розбудило павучка, потім почало дратувати, бо думав, що то метелик робить спроби звільнитись. Та коли він впевнився в тому, що метелик сидить тихо, а павутиння сіпає вітер, то заспокоївся і побіг додивлятися сон.

Рано вранці, коли тільки-но почало розвиднюватись, павучок знову прибіг до метелика, аби почути щось новеньке. Він не знав, що метелику залишилося звільнити від павутиння лише одну лапку. Павучок так був захоплений розповідями метелика, що не перевірів надійність пастки. Та й у нього виникла прихильність до метелика, бо такого розумного, дотепного і обізнаного він ніколи не зустрічав.

«Метелику! — промовив павучок. — Ти — незвичайний. Я тобі дуже вдячний за розповіді. Я поважаю тебе за хоробрість, кмітливість і витримку. Я хочу віддячити тобі за твою ласку волею». І павучок відкусив павутинки, що тримали лапку метелика. Той став усіма лапками на сучок і відчув радість звільнення. Він вільний і в безпеці!

«Дякую Вам, пане павучку. — сказав метелик, — Ви теж — незвичайний жучок! Прощайте!».

«Будь ласка! — відповів павучок. — Але краще скажи «до побачення». Прилітай до мене з новими розповідями, але, будь ласка, сідай подальше від павутиння. Я ж — хижак, і якщо ще раз попадешся у мої сіті, можу не втриматись і убити. А я цього дуже не хочу! Давай, метелику, залишимося друзями!»

«Дуже добре! — радісно промовив метелик. — У мене ніколи не було друга-павучка. Якщо розповім своїм братам-метеликам, то не повірять!»

«То знай, друже! — поважно проказав павучок. — Твоя ввічливість і добре серце ніколи не залишаться без нагороди. Люби інших, навіть ворогів, то любитимуть і тебе!»

І аж до кінця літа, доки літав метелик, всі бачили і дивувались з того, що метелик і павучок сидять на одному сучку і мирно ведуть бесіду.

Любий друже! У твоєму житті були і ще будуть якісь неприємності, якісь незвичайні обставини. Прислухайся до моїх порад. Якщо потрапиш у якусь халепу, то:

— зупинись, не горячкуй;

— не жахайся, не створюй галас;

— обдивись (зорієнтуйся де ти знаходишся, у якому стані і які є можливості, аби виплутатись);

— якщо можеш сам впоратись, то не клич на допомогу батьків (даремно не хвилюй їх);

— а, якщо сам не можеш дати собі ради, то поклич на допомогу Ісуса та когось з дорослих. Будь уважним і мудрим, аби це не повторилося.

Але насамперед я раджу тобі слухатися Бога, тата і маму, жити так, як навчає Господь Духом Святим.

Страх постукав у двері. Віра відчинила, але за дверима вже нікого не було.

А. Калюжний

Ой-йой

Був собі малий хлопчик (не будемо називати його ім'я, щоби його не засоромити).

Він був таким, як і інші хлопчики та дівчатка,

та відрізнявся від інших тим, що був лякливий. Якщо траплялося з ним самим чи з кимось поряд, він знічувався, жахався і вигукував: «Ой — йой!»

Якось хлопчик йшов до крамниці і проходив повз прив'язаного ланцюгом бичка. Той мукнув: «Му!». «Хлопчик з переляку аж підскочив і вигукнув: «Ой — йой!»

«Я тут» — раптом почув він. Озирнувся і побачив біля себе зовсім маленького чоловічка з бородою.

«Хто ви?» — ввічливо запитав хлопчик.

«Я — Ой — Йой — відповів чоловічок. — Ти мене покликав, то я й прийшов». Здивувався хлопчик, але нічого не сказав і пішов далі. Йдучи повз паркан чужого двору, раптом почув: «Гав! Гав!» Знову хлопчик з переляку аж відскочив убік з криком: «Ой — йой!»

«Я тут!» — почулося знову. Поруч з ним стояв той же бородатий чоловік, але чомусь майже його росту.

«Я не кликав вас!» — обурився хлопчик і пішов далі. Гірко стало йому через те, що він такий лякливий, і, повертаючись додому, пішов понад ставком, потім сів на камінь.

«Ква! Ква!» — аж залящало у вухах. Знову, з переляку, з криком «Ой — Йой!» хлопчик підскочив з каменя. Дивиться, а навпроти сидить жабеня, кумкає, б'є лапками собі по животику і

наче аж заходиться від реготу. Не витерпів хлопчик такої наруги і заплакав.

«Я тут!» — почувлося знову. Дивиться, — а поруч знову той же дід з бородою, але вже такого ж росту, як є він. У діда радісне, усміхнене обличчя. «Чому, діду, Ви розвеселились? — роздратовано запитав хлопчик. — Чи я клоун у цирку, щоби з мене сміятись? А мені зовсім не смішно через те, що я такий лякливий».

«Це дуже добре для мене, — відповів йому дід. — Я — твій страх. Щоразу, коли ти жахаєшся, я зростаю. Бачиш, тільки за один день ти виростив мене з маленького до більшого за себе. Якщо ти і далі будеш таким боягузом, я зміцнію і заволодію твоїм серцем. Ти станеш моїм рабом — рабом страху. І все, що ти задумаєш зробити, ти не розпочнеш через страх перед тим, що не зможеш зробити задумане, або що тебе не зрозуміють. Ти завжди будеш вагатись і не робити. Ти станеш ненадійною, людиною».

Хлопчик затулив долонями свої вуха і далі не чув, що ще казав дід Ой — ой, тільки бачив його танцюючу тінь.

Поплентався хлопчик додому, обходячи подалі корів, гусей, тримаючись подалі від парканів, — тобто те, що могло його налякати. Навіть у власному дворі він хутко проскочив з хвіртки у хату так, щоб його не налякав пес Рябко:

хлопчик бачив, що весь час його супроводжував дід Ой — йой і не бажав, щоб той ще ріс.

Коли хлопчик зайшов у хату, то дуже зрадив, бо побачив, рідного дідуся Остапа, який завітав у гості.

«Дідусю, рідненький, прожени від мене цього бридкого діда Ой — йой!» — з плачем кинувся до діда Остапа хлопчик.

«Якого діда? — здивовано спитав дідусь Остап — крім тебе. я, нікого у хаті не бачу».

«Як? Дивись, ось він стоїть біля дверей вищий за мене!» — аж захлинаючись від плачу, проказав йому онук і притиснувся до діда.

«Кажу ж тобі, що нікого крім тебе не бачу. — повторив дід Остап — Я лише бачу, що ти дуже переляканий».

«То ж дід Ой — йой», — сказав хлопчик. — Ось він стоїть. Він каже, що він — страх і що він зростає з кожним моїм переляком. А ще він каже, що я стану його рабом».

«Не лякайся!» — промовив дід Остап і пригорнув до себе онука. Хлопчику стало тепло і затишно в обіймах діда. Від задоволення він затулював очі, а коли їх відкрив, то побачив біля себе діда Ой- йой, але такого маленького зростом, як пес Рябко.

«Так, онучку, — погодився дід Остап. — Страх — це погана справа. Боягуз — той що завжди

боїться — ні на що не здатна і ненадійна людина. Ти — майбутній чоловік і вже зараз повинен вміти володіти собою, вчитися чинити опір страху».

«Діду, а в який спосіб можна зовсім позбутися страху? Я не хочу більше бачити цього огидного діда Ой — йой, якому радісно, коли я боюсь!» — запитав хлопчик.

«Людина, яка зовсім не має страху, є недбалою і необачною, і може опинитися у найскладніших життєвих обставинах. Кожна розумна людина повинна мати острах і за певних обставин діяти обережно, — сказав дідусь. — Ти ж не будеш лізти шпилькою у електричну розетку?»

«Так! — відповів онук. — Бо може вдарити електричним струмом, а то й вбити.»

«Вірно, — підтримав його дід. — От бачиш, ти вже знаєш про небезпеку, попереджаєш її і тому не маєш страху перед електричною розеткою».

«Але ж я лякаюсь різкого звуку, темної кімнати, — промовив хлопчик.

«Злякатися чогось раптового — це не є незвичним, — пояснив дід Остап. — У тебе спрацьовує нормальний для людини острах. Просто ти повинен бачити, куди йдеш, думати про те, що робиш — і тоді у тебе буде якнайменше раптовостей, яких ти не міг передбачити. А ще тебе все лякає тому, що ти не упевнений у власній безпеці.»

«То що, мене треба мати власного охоронця?» — здивовано запитав онук. «Відчуття безпеки тобі дасть упевненість у тому, що у тебе є надійний захист, — пояснив дід. — Але це не людина, а Той, Хто сотворив цей світ, тебе, мене, саму землю і все, що є на ній. Тебе і мене захищає Той, Хто послав на землю Свого Сина, щоби Він відкупив наші гріхи та воскрес заради нашого з тобою спасіння.»

«Дідусю! — радісно вигукнув хлопчик. — Я знаю про кого ти говориш. Бабуся розповідала мені про Нього. Це — Господь — Бог, а вмер і воскрес — Ісус Христос. А ще... Він любить дітей».

«Так! — підтвердив дід. — Ісус сказав, що віруючий у Нього буде мати життя вічне. Бог є любов, а любов не має страху. Віруючий в Ісуса упевнений у тому, що він є його Спасителем і Захисником. Тому, онучку, нехай маленькі негаразди не будуть приводом до страху. Вчися володіти собою і бути мужнім. Давай разом помолимося Йому — нашому Захиснику у всіх обставинах.»

«Добре — подився онук. — Давай, дідуню, молись, а я буду повторювати за тобою.»

«Господи, — повів молитву дід. — Ми довіряємо Тобі своє життя, визнаємо Тебе своїм Захисником. Дух Святий, забери з наших сердець страх і наповни їх упевненістю у захищеності. Амінь!»

«Дідусю, — тихо промовив хлопчик, — ти так цікаво розповідав, що я цілковито заспокоївся. І де подівся дід Ой — Йой. Я його зовсім не бачу.»

«Дитинко, — заспокоїв його дід Остап. — Дух Святий просвітив твоє серце, наповнив його упевненістю і радістю, і тому в ньому вже немає місця для страху.»

«І дід Ой — й ой більше до мене не повернеться?» — запитав онук.

«Ні, — відповів дід. — поруч з тобою — я. Тобі лячно?»

«Ні. — відповів онук, — бо я упевнений, що ти мене завжди захистиш.»

«Розумнику мій! — похвалив його дід, — ти маєш тепер подвійний захист: Господній, що є в тобі і завжди буде з тобою, та мною — щоразу, коли я приїздитиму до вас у гості.»

«Добре, дідусю, — сказав хлопчик. — Я вже ніколи не буду боятися, бо в мене вас двоє: ти і Найсильніший у світі Захисник — Господь Бог. Ви обидва, я впевнений, мене дуже любите.»

Проїшов час... Хлопчик виріс, став чоловіком, потім дідом і ніколи більше не бачив поруч з собою діда Ой — ой, бо мав Захисником Господа. З лякливого хлопчика, у якого було тільки вуличне прізвисько, він став відомою людиною, до якої вже зверталися з пошаною і по — батькові.

Господь наповнив його серце мужністю і любов'ю до людей, особливо — до дітей.

Незвичайні пригоди мишеняти Борі

Передмова:

Сон. Ми інколи в них є учасниками майже реальних подій минулих чи тих, які ще не були. Наприклад, бачимо, як на минулі свята було весело і як мама подарувала те, про що мріяв. Або бачимо себе відпочиваючим на морі, де ще не був, але дуже мрієш.

Так трапилось і з хлопчиком Борею, який уві сні поспішив на поміч польовій мищі на ім'я Пі. Вчинки, які він здійснював при цьому, свідчать про те, що з нього буде хоробра і вірна людина, варта того, аби з неї брати приклад.

Кіт Мурчик

Вечір... У дитячій кімнаті у кріслі вмовився і дрімає кіт Мурчик. На ліжечку лежить хлопчик Боря. Він намагається заснути, бо завтра треба рано вставати. Але все даремно. Завтра він піде з мамою до універсаму «Дитячий світ», де вона купить йому давно омріяний двоколісний велосипед. Боря вже уявляє, як буде кататися по подвір'ю на новенькому велосипеді... Він мріє, і це не дає йому заснути.

Боря щулилась, сопе, але сон не йде. От якби у кімнату, як завжди це буває, зайшла мама і «приспала» його! Боря звук засипати під читання казки чи оповіді з дитячої Біблії. Мама завжди закінчує «присипання» молитвою. Разом вони кажуть «Амінь!» — і тоді сон зразу зморює Борю. Але сьогодні мама затримується на роботі. Вдома є тато, але він зайнятий тим, що дивиться хокей по телевізору, та й не виходить у нього «присипати» Борю так, як це робить мама. Тато поцілував Борю у лоба, сказав: «Іди спати» і знову втупився у телевізор. Боря зітхнув... Хай би Бог прийшов «приспати» його. Мама казала, що Він любить дітей якось особливо. Боря відчув, як його тіло розслабилося, повіки стали важкими, а він сам наче тихо злітав у повітря, відчуваючи якесь невідоме полегшення та спокій. Хлопчик заснув...

Уві сні Боря побачив свою кімнату так, начебто бачив її відсторонено, збоку. Бачив себе на ліжку, накритим ковдрою, крісло у якому, згорнувшись у клубочок, лежав його улюблений кіт — Мурчик. Двері на балкон та вікно на ньому були відчинені. Видно було місяць та зорі.

Уві сні Боря раптом почув якийсь шурхіт та чийсь голоси. Хлопчик знав напевне, що у кімнаті, крім нього та kota Мурчика, нікого нема. При цьому один з голосів промовляв дивовижно улесливі слова. Хтось другий відповідав занадто